

Arrest

nr. 77 638 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2009, volgens de verwerende partij 8 december 2011, dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 januari 2011, met kennisgeving op 8 februari 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

A., D. S. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Irak

geboren te Bager op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Betrokkene beroept zich op de vernietigde instructies van 19 juli 2009, waarbij hij in aanmerking meent te komen voor verblijfsregularisatie op basis van een duurzame lokale verankering en werk (criterium 2.8B) en een prangende humanitaire situatie.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.88 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene legt een arbeidscontract voor dat werd ondertekend te Leuven op 02.12.2009 door C.K. (...), vertegenwoordiger van de firma A. (...) uit Leuven. Dit is een deeltijds arbeidscontract voor 30 uur per week met een brutoloon van 10,2301 per uur, Omgerekend staat dit gelijk aan een gemiddeld brutoloon van 1329,913 euro per maand. Volgens de vernietigde instructies van 19 juli 2009 mag het loon op het arbeidscontract niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt het bruto maandloon momenteel vastgelegd op 1387.49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.bel>).

Voor werknemers met een deeltijdse betrekking vermeldt het Koninklijk Besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers van 7 oktober 2009 het volgende: Ongeacht het arbeidsregime moet(en) deze overeenkomst(en) een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Het voorgelegde contract kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Hij komt dan ook niet in aanmerking voor verblijfsregularisatie op basis van criterium 2.8B.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wilt worden op basis van een prangende humanitaire situatie maar hij toont niet aan waarin deze prangende humanitaire situatie precies zou bestaan. Het is aan betrokkene zelf om aan te tonen waarom hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Derhalve kan aan betrokkene geen verblijfsregularisatie worden toegestaan op basis van een andere prangende humanitaire situatie.

Het feit dat verzoeker in het bezit is van een medisch A.I., kan ook niet als een grond tot regularisatie worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkene afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat hij een A.I. heeft geen reden om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit element kan dus niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie.

De loutere verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene sinds 26.09.2005 ononderbroken in België verblijft, uitstekend geïntegreerd zou zijn, zeer goed Nederlands zou spreken, attesten van Nederlandse lessen voorlegt, werkwilgig is, een oud en een recent arbeidscontract voorlegt en loonfiches voorlegt alsook het feit dat hij hechte sociale bindingen heeft, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de

duurzame lokale verankering van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, verschillende elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid (prangende humanitaire situatie, onmogelijkheid tot terugkeer naar land van herkomst). Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.

Art.9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan werden deze hierboven reeds beoordeeld.

Op 26.09.2005 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in. Op 04.05.2007 weigerde de Vaste Beroepscommissie voor Vreemdelingen de vluchtelingenstatus toe te kennen. Op 05.02.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 05.03.2008 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag in overweging te nemen. De duur van de verschillende asielprocedures, zijnde ongeveer 1 jaar 7 maanden voor de eerste procedure en 1 maand voor de tweede - is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Uit het middel blijkt dat hij tevens de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoert. Dit middel luidt:

"Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering:

("Betrokkene legt een arbeidscontract voor dat werd ondertekend te Leuven op 02.12.2009 door [C.K.], vertegenwoordiger van de firma Ali-Baba uit Leuven.

Dit is een deeltijds arbeidscontract voor 30 uur per week met een brutoloon van 10,2301 per uur.

Omgerekend staat dit gelijk aan een gemiddeld brutoloon van 1329,913 euro per maand.

Hij komt dan ook in aanmerking voor verblijfsregularisatie op basis van criterium 2.8AB.")

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 10 januari 2011 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 6 december 2009 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit de door verzoeker aangehaalde argumenten dd. 6 december 2009 bleek nochtans dat een toekenning van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Verweerder had het geheel van Eg3enten dienen te beoordelen, die door verzoeker werden ingeroepen, (waaronder zijn jarenlang verblijf in België ; zijn verregaande integratie in het land en zijn voorgelegde arbeidscontract dat volledig beantwoordde aan het in de Instructies dd. 19/07/2009 vooropgestelde Typearbeidscontract: ('ARBEIDSOVEREENKOMST - voor het tewerkstellen van een buitenlandse onderdaan die op het Belgisch grondgebied verblijft sinds ten minste 31 maart 2007 en die zijn verblijf wenst te regulariseren op basis van de instructie van 19 juli 2009 en van wie de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009).

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien • werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen doordat verweerder een sinds september 2005 in België wonende en uitstekend geïntegreerde verzoeker weigert een verblijfsmachtiging te verlenen en dit op grond van een beweerd verschil tussen het loon van verzoeker (€ 1.329,913/maand) en het • gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale CAO (€ 1.387,49) dat amper € 57,577 op maandbasis bedraagt.

De bestreden beslissing is onbegrijpelijk.

Zoals hierboven reeds beschreven is het duidelijk dat verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan zodat de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerder in casu niet is vervuld.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Gelet op de door verzoeker uitgewerkte argumenten in zijn verzoekschrift dd. 6 december 2009, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn totaal onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit. “.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een vierde middel stelt verzoeker als zou de bestreden beslissing niet getuigen van redelijkheid, doordat het verschil tussen het wettelijk voorgeschreven maandloon en het contractueel bepaalde amper 57,577 € per maand vertegenwoordigt. Ook omtrent een identiek argument sprak de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uit in het hierboven geciteerde arrest.

“ Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.”

De verwerende partij verwijst dan ook naar die rechtspraak om tot de ongegrondheid van de middelen te besluiten.”

2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt niet met alle concrete en individuele elementen die zij in de aanvraag aanhaalde rekening te hebben gehouden, stelt dat een toekenning van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een aanvaardbare oplossing dient te zijn, dat het geheel van de argumenten waaronder het jarenlange verblijf in België en de verregaande integratie niet op voldoende wijze werd beoordeeld en zij de bestreden beslissing onbegrijpelijk acht omdat de weigering is gesteund op een loonsverschil van amper 57,577 euro maandelijks en de verwerende partij haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan zodat de wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door de verwerende partij niet is vervuld, wijst de Raad op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van verzoeker gevraagd wat haar standpunt ter zake is.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

2.3.2. De verzoekende partij voert aan dat bij de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet met het geheel van de elementen is rekening gehouden, waaronder haar verregaande integratie en dat de verblijfsmachtiging is geweigerd op gerond van een loonverschil van 57,577 euro.

Het wordt niet betwist dat in de aanvraag de verregaande integratie is aangehaald als element om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De bestreden beslissing oordeelt: *"Het feit dat betrokkene sinds 26.09.2005 ononderbroken in België verblijft, uitstekend geïntegreerd zou zijn, zeer goed Nederlands zou spreken, attesten van Nederlandse lessen voorlegt, werkwilleg is, een oud en een recent arbeidscontract voorlegt en loonfiches voorlegt alsook het feit dat hij hechte sociale bindingen heeft, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie."*

Deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009.”

En ook: “Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Betrokkene beroept zich op de vernietigde instructies van 19 juli 2009, waarbij hij in aanmerking meent te komen voor verblijfsregularisatie op basis van een duurzame lokale verankering en werk (criterium 2.8B) en een prangende humanitaire situatie.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.88 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene legt een arbeidscontract voor dat werd ondertekend te Leuven op 02.12.2009 door C.K. (...), vertegenwoordiger van de firma A. (...) uit Leuven. Dit is een deeltijds arbeidscontract voor 30 uur per week met een brutoloon van 10,2301 per uur, Omgerekend staat dit gelijk aan een gemiddeld brutoloon van 1329,913 euro per maand. Volgens de vernietigde instructies van 19 juli 2009 mag het loon op het arbeidscontract niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt het bruto maandloon momenteel vastgelegd op 1387.49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.bel>).

Voor werknemers met een deeltijdse betrekking vermeldt het Koninklijk Besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers van 7 oktober 2009 het volgende: Ongeacht het arbeidsregime moet(en) deze overeenkomst(en) een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Het voorgelegde contract kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Hij komt dan ook niet in aanmerking voor verblijfsregularisatie op basis van criterium 2.8B.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van het “criterium 2.8B” en “prangende humanitaire situaties” uit de vernietigde instructie is voldaan. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur, zodat in casu een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het vierde middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige onderdelen van het eerste middel en op de overige middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN